

Apoteket maatte gøre en saadan Oprettelse meget ønskelig.

I det hele mener Flertallet, at Hensynet dels til Befolkningens berettigede Krav om lettest mulig Afgang til Apotek og dels til de mange farmacientiske Kandidater, ikke ret kan ste Fyldest, saa længe Hensynet til de reelle Privilegier tages paa den Maade som hidindtil, et Hensyn, som desuden let kan blive en Begunstigelse af de velhavende Farmaceuter, ofte maaske paa de dygtiges Beføstning.

Ogsaa synes et Misforhold, at komme til Stede ved den Maade, hvorpaa Apoteker-entjerne begunstiges. 22 Apoteker ejes for Tiden af Enter og ere enten bortforpagtede eller bestyres af Provisorer. Dette tør næppe findes rigtigt, og man maa antage, at dersom de personelle Privilegier ikke bortgaves, men bortforpagtedes af Staten, vilde en Sum derved indkomme, som var tilstrækkelig til Pensionering af Enterne og til Amortisation af de reelle Privilegier. Tilsvarende maa det anses for ønskeligt, om Apotekernes Antal kom til at staa i et mere passende Forhold til Indbyggernes Antal i de forskellige Egne af Landet. Endelig skal bemærkes, at det nuværende Efterhyn af Landets Apoteker maa siges at være i høj Grad mangelfuldt og lidet betryggende, en Omstændighed, som det foreliggende Lovforslag jo ogsaa har sin Opmærksomhed henvendt paa.

Der kunde ganske sikkert anføres flere Grunde for, at en Omordning af vort Medicinalvæsen snart bør ske; men da det maa ligge uden for Udvalgets Opgave at stille Forslag af saa omfattende og indgribende Betydning, har man ment, at en videre Udvikling af saadanne Grunde vilde være uforuden.

Man kunde der imidlertid være Spørgsmaal om, hvorvidt man ikke burde tage fat paa en stykkevis Reform af Medicinalvæsenet og da navnlig — hvad Forslaget tilsligter — paa en Omordning af den

øverste Sundhedsmyndighed, i dette Tilfælde Sundhedskollegiet.

Maar man i Flertallet ikke har kunnet være af denne Mening, da er Grunden den, at man ikke har villet foregribe Medicinalvæsenets Omordning paa noget Punkt, og man har betragtet den øverste Sundhedsmyndighed som en saa betydningsfuld Del af hele Medicinalvæsenet, at man har ment, den først burde omordnes samtidig med alt det øvrige, og dette navnlig af den Grund, at man gerne vilde, at Justitsministeriet i sine Overvejelser af den omtalte Omordning ikke skulde staa bundet af et forud indrettet overordnet Sundhedsraad, i hvis Sammensætning let kunde fattes saadanne Bestanddele, som vilde være af Betydning ved Udarbejdelsen af Forslag om en Omordning af det hele Medicinalvæsen.

Da Flertallet i Henhold til det foranførte ikke stønner, at en fortsat Forhandling paa det foreliggende Grundlag vil føre til et passende Resultat, foreslaar man at standse denne Sags Behandling ved følgende Forslag om Overgang til Dagsordenen:

„I det Folketinget udtaler Ønsket om, at en Reform af Apotekervæsenet og Distriktslægeinstitutionen maa finde sin Løsning samtidig med en Omordning af det tgl. Sundhedskollegium, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Et Mindretal (M. Andersen [Ødense A. 2. B.], Christiansen og Büttichau) deler kun til Dels de Anstuelser, der i det foregaaende ere udviklede.

Mindretallet kan saaledes vel indrømme, at Læge v æ s e n e t trænger til en Omordning, hvad enten man vil lægge Hovedvægten paa Fysikaterne og lade de medicolegale Forretninger udføre alene gennem disse og da ophæve Distriktslægeinstitutionen — eller man vil beholde Distriktslægerne og da styrke